

Književno-poučni
časopis za **MLADE**

CVITAK

Godište: XX. / Broj: 5 / Siječanj 2020.

MIRAN

MAMA I TATA SU NA POSLU, A OBJE SESTRICE U VRTIĆU. MIRAN JE VELIKI DJEČAK, IDE U TREĆI RAZRED. I ZATO MOŽE BITI SAM U STANU, SAM SE SPREMITI U ŠKOLU.

– DANAS ĆU OBUĆI ONO ŠTO VO-LIM, NEMA MI TKO GOVORITI: OBUĆI OVO, OBUĆI ONO!

HLAČE ME STVARNO SPUTAVAJU, U DŽEMPERU SE NE MOGU IGRATI!

MIRAN JE OBUKAO SVOJ OMILJENI ŠORTS I MAJICU KRATKIH RUKAVA SA SLIKOM MORA.

KAD JE IZAŠAO PRED ZGRADU, IZNENADIO SE. BOCKAO GA JE VJETAR, ŠTI-PALA GA JE SLANA!

– STUDENOM SE NE SVIĐA MOJA ODJEĆA – POMISLIO JE I BRZO SE VRA-TIO U STAN. OBUĆI ĆU ODJEĆU KOJU MI JE MAJKA OSTAVILA NA STOLICI.

ČUDAN JE STUDENI, KAO DA KOLO-VOZU NIJE NIKAKAV ROD, RAZMIŠLJAO JE TRČEĆI U ŠKOLU.

**Zlatna povelja za najbolja izdanja Matice hrvatske 2008.
Nagrada "Mali princ 2017." za doprinos razvoju dječje literature u BiH**

Broj 5, Siječanj 2020., Godište XX., Glavna urednica: Ana Šego; Savjetnica glavne urednice: Sonja Jurić; Izvršni urednik: Miro Naletilić;
Urednik deska: Željko Vasilj; Urednica-savjetnica: Jagoda Iličić; Lektorica: Misijana Brkić Milinković;

Stalni suradnici: Ivo Mijo Andrić, Sanja Babić-Dulvat, Ljubica Balog, Zvonimir Balog, Ana Cvitanović, Šimo Ešić, Lidija Glavaš, Željko Ivanković, Marinko Jovanović, Radica Jovanović,
Milena Jukić Bandić, Miljenka Koštro, Ljubo Leko, Nikola Lesko, Fabijan Lovrić, Tina Mihaljević, Miro Naletilić, Ilija Nikić, Iva Nuić, Luko Paljetak, Vesna Parun, Milica Pehar, Miro Petrović,
Sanja Pilić, Božidar Prosenjak, Miljenko Stojić, Krešimir Šego, Nikola Šimić Tonin, Sonja Škobić, Mira Šubašić, Dragutin Tadijanović, Radoslav Tokić, Vedrana Vidović i Božena Volić.

Nakladnici: UG Cvit Medugorje i Matica hrvatska Mostar; Sunakladnik: UG Školarac Mostar; Za nakladnike: Miroslav Šego i Ljerka Ostojić.

Grafička priprema: Miroslav Šego; Tisak: Sutton d.o.o.

Rukopise i dopise šaljte uredništvu lista CVITAK, p.p. 50, 88266 Medugorje, BiH; Tel./faks: 036/650-630; e-mail: cvitak@tel.net.ba

Prispjele materijale ne vraćamo. List izlazi svakog mjeseca u školskoj godini. Cijena jednog primjerka je 2,5 KM.

Polugodišnja pretplata je 12,5, a godišnja 25 KM. IB 4227108260008, PDV 227108260008.

Žiro-račun: UG Cvit 3381202200115115 UniCredit Bank.

Časopis Cvitak je oslobođen plaćanja poreza na promet Mišljenjem Federalnog ministarstva obrazovanja, znanosti, kulture i športa br. 02-15-38-67/00.
Časopis Cvitak se distribuira u školama temeljem Odobrenja Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa HNŽ/K broj: 05-02-40-1729/17.

ZIMSKE ŽELJE

ZIMA NAM JE STIGLA,
NA KUĆE I STABLA
HLADNA KIŠA LIJE
STALNO, K'O IZ KABLA.

BAŠ BI LIJEPO BILO
DA TO NIJE KIŠA,
VEĆ DA S NEBA PADA
KIŠA OD SLATKIŠA.

ZIMA NAM JE STIGLA,
HLADNOĆA SVUD VLADA,
NA BRDA I POLJA
SNIJEG PADA I PADA.

BAŠ BI BILO LIJEPO
KAD BI ISPRED PRAGA
LEŽALE NAM HRPE
BIJELOG SLATKOG ŠLAGA.

ZIMA NAM JE STIGLA,
IZ KUĆE NAM NE DA,
VODA SAKRILA SE
POD KOROM OD LEDA.

BAŠ BI LIJEPO BILO
DA OVAJ LED GLATKI
NIJE LED, DA TO JE
SLADOLED NAM SLATKI.

ZIMA NAM JE STIGLA,
PUTOVATI NIJE
LAKO, GUSTA MAGLA
SVE PUTOVE KRIJE.

BAŠ BI BILO LIJEPO
DA SU ŠUME PUNE
NEKE MEKE MAGLE
OD ŠEĆERNE VUNE.

TO SU SAMO ŽELJE
ŠTO IH MAŠTA PREDE,
REĆI ĆETE, ZNAMO,
AL' I ŽELJE VRIJEDE.

ŽELJE PUNO VRIJEDE,
NE NANOSE ŠETU,
ŽELJE NAJLJEPŠE SU
OD SVEGA NA SVIJETU.

ZAVIČAJ U PADEŽIMA

ČIM POMISLIM NA DJETINJSTVO
I OSJETIM JUGA SJAJ,
ZATREPERI SRCE MOJE –
TO ME ZOVE ZAVIČAJ.

VIDIM ONDA, POSLIJE KIŠE,
DUGU KOJA BRDA SPAJA,
MISLIM TO MI TAKO STIŽE
POZDRAV IZ MOG ZAVIČAJA.

DANI OVDJE SPORO IDU
I MINUTI DUGO TRAJU,
ZATO MOJE MISLI ČESTO
HRLE PREMA ZAVIČAJU.

UZALUD ME OVDJE MAMI
TO ŠTO SLIČI SVE NA RAJ,
SKLOPIM OČI I ŠTO VIDIM?
VIDIM SAMO – ZAVIČAJ.

MAŠA I NIKA

MAŠA VOLI IZMIŠLJATI PRIČE.
NIKA VOLI IZMIŠLJATI PRIČE.
MAŠA VOLI JESTI PIZZU SA ŠUNKOM I
VIŠE RAJČICE.

NIKA VOLI JESTI PIZZU SA ŠUNKOM I
VIŠE RAJČICE.

MAŠA STANUJE U HEBRANGOVOJ ULICI
I IMA DVA ZECA I JEDNOG PSIĆA. CHOPINA,
HOPE I LUPE. TAKO SE ZOVU.

NIKA STANUJE NA ZRINJEVCU I IMA ZA-
MORCA. ZAMORAC SE ZOVE ZU.

MAŠA IMA MAMU KOJA VOZI BICIKL I
FOTOGRAFIRA.

NIKA IMA MAMU KOJA ŠIVA NAJLUĐE
STVARI I TELEFONIRA.

MAŠA I NIKA POZNAJU SE ODAVNO. MA-
ŠINA I NIKINA MAMA TAKOĐER SU PRIJATE-
LJICE. NIKA JE VIŠA OD MAŠE I NOSI NAO-
ČALE. IDU U ISTU ŠKOLU, ALI U RAZLIČITE
RAZREDE.

NIKADA SE NISU POSVAĐALE. DRUŽE SE
ZA VRIJEME ODMORA. NIKA LIJEPO CRTA.
I ZNA SPRAVLJATI KOLAČE. MAŠA LIJEPO
SVIRA KLAVIR. I VOLI SPRAVLJATI VOĆNE
SOKOVE. ZDRAVE I NAJZDRAVIJE. MULTIVITA-
MINSKE. ONDA TO MAME MORAJU KUŠATI I
DIVITI SE. I SVI OSTALI. ŠIRA I UŽA OBITELJ.

MAŠA I NIKA RADO IZMIŠLJAJU KAZALIŠ-
NE PREDSTAVE. GLUME PRINCEZE, UČITE-
LJICE, GOSPOĐE U GODINAMA. SMIŠLJAJU
TEKSTOVE. PIŠU DNEVNIK. IMAJU SPOME-
NAR. I JOŠ VOLE PLIŠANCE – IGRAČKE OD
PLIŠA.

NIKA KATKAD ODE NA JAHANJE, A MAŠA
JE NEKOLIKO PUTA ZAIGRALA NOGOMET.

MAŠA VOLI PRESPAVATI KOD NIKE, A
NIKA VOLI PRESPAVATI KOD MAŠE. TO IM JE
JAKO ZABAVNO. I DORUČAK IM JE ZABAVAN,
ALI NIKA UVIJEK ODUGOVLAČI S JEDENJEM.
NIKA IMA DUGU KOSU, MAŠA IMA DUGU
KOSU. ČESTO ISPROBAVAJU RAZNE FRIZU-
RE. JEDVA ČEKAJU PRAZNIKE JER TADA SE
MOGU IGRATI DO MILE VOLJE.

I RAZGOVARATI. MA, TO JE JAKO ČUDNO,
NIKADA DOSTA RAZGOVORA. I SMIJANJA.

JUČER SAM DVIJE PRIJATELJICE PONOVRNO
SRELA NA ULICI.

– KAKO STE? – UPITALA SAM IH.

– ODLIČNO. IDEMO U PARK NA LJULJAČ-
KE – REKLE SU. I ODJURILE.

A JA SAM TIHO UZDAHNULA.

I NAZVALA SVOJU PRIJATELJICU.

– ČUJ – REKLA SAM – IDEMO NA KAVU?
ONA JE ODMAH PRISTALA.

DIVNO JE IMATI PRIJATELJICU. UVIJEK I
ZAUVIJEK. I KAD SI STARA I KAD SI MLADA.
I KAD SI VESELA I KAD SI TUŽNA. I KAD SI
UMORNA. I NAMRGOĐENA. I BOLI TE ZUB.
JEDNOSTAVNO JE DIVNO IMATI PRIJATELJI-
CU.

NAJDIVNIJE.

ZA ČISTU PETICU, ZAR NE?

I VI STE BILI DJECA

Moji roditelji mi sve brane. Ne smijem prenoći-
ti kod najbolje prijateljice. Ne smijem u kino s
prijateljima u večernjim satima. U 22 sata gase
Wi-Fi kako ne bih mogla biti na društvenim mre-
žama. Stalno mi ponavljaju što smijem, a što ne
smijem raditi.

– U moje vrijeme toga nije bilo! – kaže mama
na svaki moj upit. Ne trebam ni spominjati dže-
parac koji je uvijek skroman, niti kupnju garde-
robe. – Bože sačuvaj, kakve su ovo generacije? –
stalno govori tati. – Neprestano bulje u mobitele,
jedu nezdravu hranu poput čipsa, pizzeta i sen-
dviča, troše previše novca, a ne vole se ni družiti.
Sva igrališta su prazna, a djeca ispred računala
ili mobitela. U moje vrijeme je sve bilo normalno!
– izjavi mama na kraju svake rasprave.

– Što im sve ne pada napamet! – nastavlja
tata. – Iako svi imaju svoje sobe, stalno se gu-
raju u hodniku, čekaju u redu ispred WC-a, viču
i galame. A nas troje spavalo je u istoj sobi i ni-
samo se čuli. Sada svi hoće, zamisli, svoju privat-
nost!!! Kad sam ja to smio reći svome ocu?

Ja se onda šutke povučem u svoju sobu i raz-
mišljam o svojim bakama i onomu što su mi go-
vorile. Mamina majka je često znala reći:

– Sjećaš li se kako si se iskradala noću kad ti
je izlazak bio do 22 sata? Bježala sa sati iz ško-
le kad god nisi naučila gradivo? A ne trebam ni
spominjati kakav je kaos nastao u kući kad si
došla s tri naušnice na jednom uhu! Jedva sam
čekala da se udaš – rekla bi baka mojoj mami.

Tatina majka samo maše glavom kad se sjeti
tatinog djetinjstva.

– Ti se tukao ispred škole skoro svaki dan. Sje-
ćaš li se koliko me puta ravnatelj pozvao na raz-

govor zbog tvoga ponašanja? Pa onda cigarete!
Razrednik te nekoliko puta opomenuo zbog pu-
šenja. Znao si i puno vremena provoditi na bilija-
ru. Tek sam odahnula kad si se oženio! Sad imaš
svoju djecu pa vidi kako je biti roditelj! – rekla bi
baka mome tati.

Nekad mi se čini da su moji roditelji kao djeca
bili neposlušni i buntovni. Kad ponovno promi-
slim, moj brat i ja smo jako tvrdoglavi i nimalo
nije lako biti naš roditelj. Odrastanje nikomu nije
lako. Onda samo napišem poruku u našu grupu
koju imamo nas četvero na chatu:

– Trebali bismo se bolje razumjeti. I VI STE
BILI DJECA.

ZUBZARETA

VISOKO, U OBLACIMA, ŽIVI ZUBZARETA.
KOSA JOJ JE DUGA, PREDUGA. STRPLJIVI
VJETAR PLETE JOJ PLETENICE KAD GOD
MU ČEŠALJ DOPADNE U NEVIDLJIVE
RUKE. PONEKAD SE ČEŠALJ ZAGUBI, A
NESTAŠNI SE UVOJCI PROSPU ČAK DO
SVIJETA U KOME ŽIVE LJUDI.

– MAGLA JE. PAŽLJIVO HODAJ ULICOM!
– GOVORE MAJKE DJEČICI I ZABRINUTO
GLEDAJU KROZ PROZOR.

DJECA VOLE MAGLU. ONA ČINI DA CIJELI
SVIJET IZGLEDA KAO SLIKOVNICA U KOJOJ
SE KRIJU TAJANSTVENA BIĆA I DOGAĐAJU
MNOGA ČUDA. ZUBZARETA NAJVIŠE VOLI
SJEDITI NA OBLAKU I PLESTI. RADI TO VEĆ
TOLIKO DUGO DA SE NI SAMA NE SJEĆA
TKO JU JE NAUČIO DRŽATI IGLE I VEZATI
OČICE OD SREBRNE VUNE.

NJEZINI SU VILENJACI STALNO U PO-
TRAZI ZA BIJELIM NEBESKIM OVČICAMA
KOJE SU SPREMNE DAROVATI SVOJE
RUNO. OVČICE ČUVA VJETAR MRGUT
I NIJE BAŠ DAREŽLJIV. KADA NJEGOVE
OVČICE IŠETAJU NA PLAVU NEBESKU LI-
VADU, LJUDI POMISLE KAKO SU OBLA-
CI NEOBIČNO RAZIGRANI I LIJEPI KAO
IGRAČKE.

ZUBZARETINI VILENJACI MORAJU MO-
LITI MRGUTA ZA MALO VUNE. DONOSE
MU DAROVE KOJIMA NE MOŽE ODOLJETI.
PONEKAD JE TO ŠEŠIR MUDROGA ČOVJE-
KA, PONEKAD BALON SRETNOG DJETE-
TA. MRGUTU SU, IPAK, NAJDRAŽE LIJEPE
PRIČE. TAKVE ZNA SAMO ZUBZARETA.
ONA IH PLETE KAO ŠTO PLETE SVOJA
PLATNA. U NJIH UMEĆE RIJEČI KOJE JOJ
DONOSE VILENJACI, STIHOVE KOJE ŠA-

PUĆU KROŠNJE DRVEĆA, BISTRE REČE-
NICE KOJIMA ŽUBORE POTOCI. TAKVIM
PRIČAMA NITKO NE MOŽE ODOLJETI.

JUTROS JE ZUBZARETA PRAVILA KOLA-
ČE. MALENE, BIJELE, SLATKE. STAVLJALA
IH JE U KOŠARE I GOVORILA:

– OVA KOŠARA BAKI KOJA ČEKA SVOJE
UNUKE. OVA KOŠARA DJECI KOJA VOLE
SNIJEG. OVA KOŠARA TUŽNIM LJUDIMA.
OVA KOŠARA SRETNIM LJUDIMA...

USKORO JE CIJELI SVIJET BIO OBASUT
KOLAČIĆIMA. SVI SU SE POČASTILI KO-
MADIĆEM DOBROTE I RADOSTI. ZUB-
ZARETA JE NASTAVILA PLESTI. I PRIČE
I PLATNA. SMJEŠKALA SE ONA. SMJEŠ-
KAO SE VJETAR S ČEŠLJEM U RUKAMA.
SMJEŠKAO SE ČAK I MRGUT. PONEKAD
BI ZUBZARETA ZASTALA U SVOME PO-
SLU I POMISLILA KAKO NEMA VEĆE
SLASTI OD ONE KOJU OSJEĆAŠ KADA
ČINIŠ DOBRA DJELA.

Zdravka Mila MARIJANOVIĆ

SNJEŽNO JUTRO

BUDI ME MAMA DA IDEM U ŠKOLU.
SVOJIM PLAVIM OČIMA
NJEŽNO ME GLEDA.
JA SAM SANJIV – USTAT' MI SE NE DA.
– POGLEDAJ KROZ PROZOR, SINE –
TAKO LIJEP JE DAN.
ODJENI SE HITRO I IDEMO VAN!
UGLEDAH SNJEŽNE PAHULJICE,
PRAVE LJEPOTICE.
LEPRŠAJU, IGRAJU SE S VJETROM,
A PTIČICE SKAKUĆU I HRANU TRAŽE.
DJECA SE GRUDVAJU, PRAVE SNJEŠKA.
I MI SMO OD SNIJEGA BIJELI,
JA SE VALJAM PO SNIJEGU
I KAPUT JE MOKAR CIJELI.

Miljenka KOŠTRO

JUGO I BURA

LOVIM BURU
ONA MI SE NE DA
NEGDJE DALJE
NJEZINO OKO GLEDA
NEGO VIKNE
SKLONI MI SE S PUTA
NE PITAJ ME
NA KOGA SAM LJUTA.
ZNATIŽELJNA, PRATIM
ŠTO ĆE JUGO REĆI
– BURO, CURO,
MOJ JE KORAK VEĆI
KAD SE SRETNU
ŠTO ĆE BITI
HOĆE LI SE
PRIJATELJSKI ZAGRLITI?
NEKIM ČUDOM
IZDADE IH SNAGA
ČUH: IDEMO NA KAVU,
PRIJATELJICE DRAGA.
GLEDAM PA SE DIVIM
NEĆE SE POTUĆI
POSILIJE KAVE
I ZERU RAZGOVORA
SVATKO MIRAN
ODE SVOJOJ KUĆI.

DRVENA ZDJELICA

Priča kaže da je djed Petar nekada bio veoma snažan čovjek. Ruke su mu bile tako moćne da je nosio čak i stabla, ali i nježne jer su njegova djeca iz tih ruku primala samo dobrotu. Imao je petero djece. Tri sina i dvije kćeri. Kako su rasli, tako su gradili svoje kuće i odlazili u svijet. Sve dok djed Petar i baka Marica nisu ostali sami. Kada je baka umrla, djed je počeo kopniti, slabjeti, posustajati. Njegova je snaga nestala. Ruke su mu drhtale pa je jedva u njima mogao držati i žlicu ili čašu vode.

– Otac više ne može živjeti sam u kući – rekla je zabrinuto najmlađa kćer svojoj braći i sestrama. – Hladno mu je i često je gladan jer mu ruke toliko drhte da ne može pripremiti nikakvo jelo. Netko od nas ga mora primiti u svoj dom.

– Moja žena mnogo radi. Imamo malu djecu. Ne možemo se još brinuti i o starcu – rekao je najstariji sin.

– Suprug i ja često putujemo. Tko bi se brinuo o starcu kada nas nema doma – rekla je druga kćer.

I tako su svi pronalazili izgovore. Najmlađa je kćer rekla:

– Ja ću ga prihvatiti. Ne možemo ga pustiti da umre od gladi i sam. Što bi svijet rekao!? I tako je djed Petar uselio u kuću svoje kćeri. Unuci su se radovali djedovim pričama, ali se kćer stalno ljutila na djeda.

– Opet si isprljao moj bijeli stol-njak! Razbio si moju najdražu porculansku zdjelu! Prolio si mlijeko na pod! Pazi malo, oče!

Djed je obarao glavu i šutio. Kada je kćeri dojadilo prati bijele stolnjake, odredila je da se djedu objed servira na stoliću u kutu. Starac je jeo iz drvene zdjele, zaboravljen u zapećku kao neki dotrajali predmet. Tako je bilo i na Badnju večer. Svi su sjedili za raskošno ukrašenim stolom

punim blagdanskih slastica. Samo je djed Petar sjedio za svojim stolićem u kutu i šutio. Sve je to gledala unuka koja je već bila za udaju. Djeca su se radovala igračkama. Ispod bora se našao i veliki paket ukrašen krasnom, crvenom vrpcom. Na njemu je pisalo „mami i tati od Ane“.

– Što li nam je darovala naša Ana? – pitala se glasno majka i otvarala dar. U kutiji je bila drvena zdjela i dvije drvene žlice.

Majka i otac su se pogledali i ušutjeli, a Ana je rekla:

– Da imate kad ostarite i dođete k meni.

Posramljeno su spustili pogled i majka i otac, a Ana je ustala i odvela djeda za blagdanski stol. Djedu je osmijeh ozario lice. Izgledao je na trenutak baš kao onaj nekadašnji.

Hrvatsku narodnu priču prilagodila Maša

ŠTO TKO UČI?

KRTICE SU U ŠKOLSKOM DVORIŠTU ISKOPALE SVOJE UČIONICE. U NJIMA UČE ZBRAJANJE GLISTA, ODUZIMANJE KUKACA I KORIJENE SVEGA I SVAČEGA TE JOŠ NEKE STVARI NAMA LJUDIMA NERAZUMLJIVE I BESKORISNE.

DO NJIH SU STROGA MRAVLJA UČILIŠTA U KOJIMA SE NAPORNO VJEŽBA KAKO NOSITI GOLEMI TERET I DISCIPLINIRAN PO SVAKU CIJENU BITI.

U DVORIŠNOM ZIDU UČITELJ GUŠTER OKUPIO RAZRED VJEŠTIH PENJAČA I ONIH KOJI ĆE SRETNOSTI PREZIMLJAVATI MNOGA NEVREMENA.

NA OBLIŽNJEM ORAHU VJEVERICE U SVOJOJ ŠKOLI CRTAJU NA LISTOVIMA KOJI ĆE OTPASTI, SVIRAJU PO PRAZNIM ORAHOVIM LJUSKAMA I PRAVE REPNE FRIZURE.

POD KROVOM LASTAVICE NAUKUJU KAKO LIJEPE VIJESTI DONOSITI I STIHOVE CVRKUTATI, A ISPOD VELIKOG PANJA STARI JEŽ MLAĐE UČI KAKO CESTU PREĆI I ŠTOŠTA NAMA LJUDIMA ČUDNOVATOG I NEZAMISLIVOG.

OKO TIH ŠKOLA SVAKODNEVNO TRČKARAJU DJEVOJČICE I DJEČACI. NEKI OD NJIH BI KRTICE PITALI KAKO SE POD

ZEMLJOM ŽIVI, NEKI BI S MRAVIMA UTEGE DIZALI, NEKI BI VJEVERIČJI ŠEGRTI BILI, NEKI BI S GUŠTEROM PO KROVU TRČALI, NEKI BI S LASTAVICOM PJESMU SKLADALI, A NEKI BI SE KOD JEŽA RASPITALI ZA NJEGOVA DALEKOG ROĐAKA IZ LEKTIRE.

SVE TO S PROZORA ZBORNICE GLEDaju ONI KOJI ĆE, LEGENDA KAŽE, ĐACIMA JEDNOM MOŽDA UZORI BITI. NA NJIH MOTRI STARI JEŽ I VELI DA UČENICI NAJVIŠE ZAVOLE ONE KOJI IH NIKADA NA BOCKAV JEZIK NE DOČEKAJU. VJEVERICE SE SLAŽU DA MALIŠI KAD PORASTU NAJLJEPŠE CRTAJU OSMIJEHE. LASTAVICA DODAJE DA PTIĆI NAJRADIJE LETE POPUT ONIH ŠTO NIKOMU NE REŽU KRILA. MRAVLJI GLAVEŠINA JE SIGURAN KAKO NAJMANJI NAJVIŠE CIJENE KAD IM NETKO PRETEŠKO BREME OLAKŠA UČEĆI IH KAKO SAMI MOGU SVE TERETE NOSITI. GUŠTER SE SMJEŠKA NEBU I ONIMA U ČIJEM DRUŠTVU MALENE RUKE NAUČE NAJVEĆE SUNCE BITI. S NJIM SE ČAK I KRTICA SLAŽE. A DJECA? ONA LAKO UČE I JEDNOGA DANA SVE NITI ZNANJA I LJEPOTE UTKAJU U POBJEDNIČKU ZASTAVU SVAKE ŽIVOTNE BORBE.

(NE)POSLOŠNI TEDI

– MEDENI, POMOZI MI UNIJETI ZIMNICU U NAŠ BRLOG, I NE ZABORAVI POSPREMITI SOBU PRIJE DUUGE ZIME – ZAPOVIJEDALA JE TEDIJU MAJKA MECA JOŠ JESENAS. NIJE BILA PREVEĆ STROGA PREMA NJEMU, IPAK ON BIJAŠE NJEZIN SIN-JEDINAC.

– EVO, EVO SAD ĆU, KUD SI NAVALILA? – ZABRUNDA TEDI RAZDRAŽLJIVO, NE DIŽUĆI GLAVE S NAJNOVIJE IGRICE. – MOŽE LI IKAKO SVE TO SAČEKATI DO SUTRA, SAMO DA OSVOJIM JOŠ KOJI „LEVEL“?

– ŠTO MOŽEŠ UČINITI DANAS, NE OSTAVLJAJ ZA SUTRA – MAJČINSKI BRIŽNO SOKOLILA GA MECA – ŽIVOT ĆE TE VEĆ POUČITI DA KAKO SI PROSTREŠ, TAKO ĆEŠ I LEĆI...

S PRVIM DANIMA NAJHLADNIJEG GODIŠNJEG DOBA, KRISTALNI LEDENI PLAŠT PREKRIO JE MEDVJEDE VRLETI. NA NJIMA CIČA ZIMA OKOVALA KAZALJKE SATA, PRIGUŠILA IM OTKUCAJE. NIGDJE ŽIVE DUŠE. TEK U GLUHO DOBA NOĆI, IZ SKROVITE ŠPILJE POD DEBELIM SNJEŽNIM SMETOM, SVEUDILJ ZAČUJEŠ RESKO HRKANJE MEDVJEDA. SNIVAJU SNOM PRAVEDNIKA – SVI OSIM MEDVJEDIĆA TEDIJA, KOJEMU ZBOG GRIZODUŠJA NIKAKO NE HTJEDE SAN NA OČI. BESKORISNOM IGRICOM BEZ KRAJA I KONCA „OSVOJIO“ JE TEK NESANICU!

A ONDA SE SJETIO MAJČINIH SAVJETA I SVOJEGA NEPOSLOHA, PA PRIONUO RADU: SLOŽIO NA POLICE MED I ZRELE KRUŠKE, OMEO BRLOG TE POSPREMIO KREKET. UMORAN, ALI I ZADOVOLJAN

OBAVLJENIM POSLOM, IZVALIO SE PA ZAKUNJAO ISTE SEKUNDE. SAD ĆE SE NASPAVATI SLATKO NAŠ TEDI, TA OSTALO MU JE JOŠ PAR MJESECI ZIMSKOGA SNA!

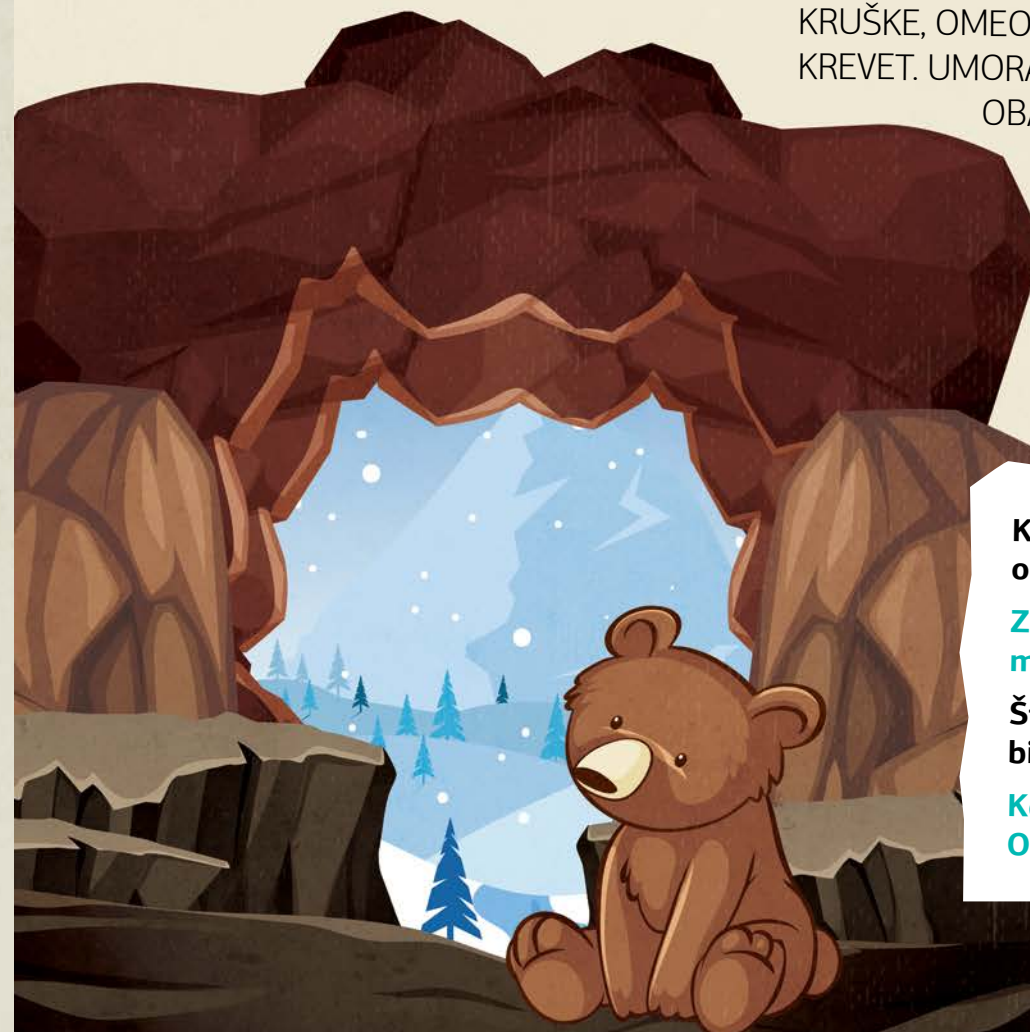
PITAMO SE...

Koje životinje tijekom zime odlaze odmoriti u svoje brloge?

Zbog čega je medvjedića Tedija mučila nesanica?

Što je Tedi morao učiniti kako bi konačno usnio zimski san?

Koja je pouka ove basne? Odgovori punom rečenicom!

RAZGOVOR PRI JELU

NIJE DOBRO DA ZA STOLOM BUDEŠ GLAVNI. ODRASLI, ZAPRAVO, JEDVA ČEKAJU (IMA U NJIMA NEŠTO ZLOČASTO) DA POVEDEŠ GLAVNU RIJEČ. JEDVA ČEKAJU DA IZVALIŠ NEKU GLUPOST, DA ISPADNEŠ SMIJEŠAN PA DA TI SE CIJELOGA ŽIVOTA SMIJU. NEMOJ IM PRUŽITI TO ZADOVOLJSTVO. BOLJE JE DA TI PUSTIŠ STARIJE DA NATRESAJU SVOJU SLAMU, DA SE GLUPIRAJU I PRAVE VAŽNI. NEŠTO ČEŠ SVAKAKO NA NJIHOVIM POGREŠKAMA NAUČITI I SASVIM SIGURNO ĆE TE POHVALITI DA SI MUDRAC KOJI SAMO ŠUTI, NEŠTO SNUJE IZ POTAJE I MUDRUJE.

AKO TE I NATJERAJU DA PRIČAŠ, BUDI KRATAK. RECI SAMO NAJVAŽNIJE. JER, ŠTO

MANJE RIJEČI, TO MANJE MOGUĆNOSTI DA ISPADNEŠ BEDAST.

I JOŠ NEŠTO. NIKAD NE GOVORI PUNIH USTA. PRVO ŠTO SE MOŽE DOGODITI, MUMLJAT ĆEŠ KAO MEDVJED I POGREŠNO ĆE TE ILI NIKAKO SHVATITI. A DRUGO I ZNATNO VAŽNIJE, GOVORIŠ LI PUNIH USTA, MOŽE TI SE DOGODITI DA TI NAJBOLJI ZALOGAJ IZLETI IZ USTA I ZAVRŠI U TUĐEM TANJURU.

ŠAL

Ljubica BALOG

– UZMI ŠAL I OMOTAJ VRAT PRIJE NEGO IZIĐEŠ NA TU STUDEN – REKLA JE BAKA DJEDU.

TATA NOSI SVILENI ŠAL ISPOD KAPUTA. NIKAD GA NE OMOTAVA OKO VRATA, VEĆ MU VISI I JAKO JE PONOSAN ŠTO SE SVI DIVE BOJI NJEGOVA ŠALA.

MAMA NEMA ŠALA, VEĆ MARAMU NOSI UMJESTO ŠALA I SVAKI PUTA KAD MIJENJA CIPELE I TORBU, MIJENJA I MARAMU.

SEKA ČESTO POSKRIVEĆKI UZME MAMINU MARAMU, PA SE MAMA LJUTI KAD JE NAĐE ZGUŽVANU I PRESAVIJENU. BAŠ ONU KOJU MAMA NAJVIŠE VOLI.

– I JA IMAM ŠAL.

KAPU, RUKAVICE I ŠAL DOBIO SAM OD BAKE NA POKLON. BAKA JE S PONOSOM IZVADILA POKLON IZ TORBE I REKLA:

– SRETAN TI PRVI DAN ZIME.

NE ČEKAJUĆI DA JA ODMOTAM POKLON, SAMA JE TO UČINILA.

– ZNAŠ KOLIKO SAM TRUDA ULOŽILA U OVU KAPU DA BUDE DRUGAČIJA OD DRUGIH, A KAD SAM ISPLELA KAPU, ISPLELA SAM I ŠAL.

OMOTALA MI JE ŠAL OKO VRATA, A KAPU STAVILA NA GLAVU.

– NADAM SE DA ĆE TE ČUVATI OD STUDENI.

S KAPOM NA GLAVI I ŠALOM OKO VRATA SJEO SAM ZA STOL I POČEO JESTI JUHU KOJA JE BILA VEĆ NA STOLU. TATA JE REKAO DA SAMO MAGARCI JEDU POD SAMAROM. NISAM TATU RAZUMIO. ON U POSLJEDNJE VRIJEME ČESTO GOVORI U ZAGONETKAMA.

Božena VOLIĆ

LJUBAVNI JADI JEDNOG SNJEŠKA

SOVA:

Pst, pst, tišina!
Čujem kako netko
otpuhuje, uzdiše.
Sigurno je tužan,
baš mi ga je žao.

VJEVERICA:

Snješko nije dobro,
detaljno mi je objasnio.
Noćas je čudan san snio,
Snježnu kraljicu vidio,
u nju se zaljubio.

ZEKO:

Istina je to prava,
zaljubljeni Snješko,
njeno ime šapuće
želi ponovno da je vidi
i da joj se divi.

SOVA:

Huuu, huuu, hu,
znači tako!
Ljubavni jadi
ga snašli,
nije mu lako.

VJEVERICA:

Hajde, sovo, razmisli,
kako Snješku pomoći?
Želimo ga nasmiješnog
ponovno vidjeti.

SNJEŠKO:

Dragi prijatelji,
hvala vam na brizi.
Slučaj je zamršen!
Beznadno sam zaljubljen,
nitko mi ne može pomoći.

ZEKO:

Snježna kraljica je
ledena i hladna,
ohola zimska vladarica.
Ona nikog ne voli.
Snješko, ne budi tužan,
imaš razloga za sreću,
mi te volimo.

VJEVERICA:

Snježna kraljica je lijepa.
Na glavi joj blista kruna ledena,
kosa joj puna ledenica.
Ogrnuta je plaštem od inja,
ukrašenim ledenim kristalima.

SOVA:

Koga ona zagrla,
srce mu i jezik zaledi,
u ledenu ga santu pretvori.
U svoje ropstvo ga povede
od prijatelja i doma odvoji.

ZEKO:

Neku noć me posjetila,
u moj topli dom se ušuljala,
zagrlila me snažno.
Od njenog hladnog daha,
smrzle mi se šapice i njuškica.
Jedva sam se spasio!

SOVA:

Vjetar upregnut u snježnu kočiju,
svud po svijetu je vozi.
Dok zima traje ona vlada,
s krunom na glavi i žezlom u ruci,
svoje kraljevstvo obilazi.

SNJEŠKO:

Snježne kraljice se odričem!
Više nisam tužan i zaljubljen,
zbog nje ne očajavam.
Vi ste moji prijatelji!
Zbog našeg prijateljstva,
sretan sam i nasmiješ.

KRAJ

Stanislav FEMENIĆ

PAHULJICE

PAHULJICE KOLO PLETU
U OKOLO,
NA OKOLO –
KOLO NJEŽNO
U TIŠINI,
SNJEŽNO KOLO U BJELINI...

LETE ČETE
S OBLAKA,
SVAKA
LAKA –
BEZ KORAKA.
SPUŠTAJU SE
ZOROM
RANOM
SVAKA SVOJIM PADOBRANOM.

LETE,
LETE,
ČETE
BIJELE –
NA BOROVE I NA JELE...

I NA GRBE
STARE
VRBE –
I NA POLJE
DOLJE...
DOLJE...

SVE PREKRIO SNJEŽNI SAG –
A NA SAGU ZEKIN TRAG...

Milena JUKIĆ-BANDIĆ

SIJEČANJ

OŠTRA ZIMA, SNIJEG I LED,
VRUĆI ČAJ, LIMUN I MED.

VJETAR, INJE, HLADNI VAL,
JAKNA, KAPA, TOPLI ŠAL.

BIJELO NEBO, GOLA GRANA,
"SIJEČANJ, SIJEČANJ", GRAKĆE VRANA.

Dragan MIŠČEVIĆ

NEĆU U ŠKOLU - I ŠLUS!

U drugom razredu učiteljica nam čitala bajku te nam zadala da napišemo svoju. Dođem kući i napišem bajku o slavnom zecu koji je postao kapetan broda.

Sjećam se samo nekih dijelova svoje bajke koja je rezultirala totalnim krahom i čvrstom odlukom da više neću ići u školu:

„Na vr brda živjo jedan zec u zadružnoj šenci. Bilo njem ljepo na vr brda, jer je tam imo krumpjera, kuruza ... Naide vuk i čedne pojest zeca ...“

Napisao sam dvije crvene stranice bajke. Zašto crvene? Crvene od učiteljicine crvene olovke. Kad je učiteljica dohvatila moju bajku, zacrvni se bilježnica toliko da su mi suze potekle. Moram napisati ispravak pa će svi u kući vidjeti moju bruku i sramotu. Beremo kukuruze pa je kuća puna djelavaca. Umjesto pohvale za takvo umjetničko djelo, donio sam kući jedinicu čistu kao suza što mi kapala iz oka.

Pokazao sam što mi je ta zlobnica učinila od zadace i dao do znanja:

- Od danas više ne idem u školu!
- Zašto? – začudiše se ukućani.
- Šta će se učiteljica pravt važna i men podrtavat' moje riječi. Pogledajte! Ja ću govor't kak' ja 'oću i ne će mene neka gospodična uč't kak' se govori. Što se pravi važna? Ak je ona neka gospođa i govori gospodski, ja sam seljak i govorim seljački i tak ću govor't, govorio sam.
- Eee, čekaj malo, zabrinuto će Veliki Brat, gledajući moju zadaću.
- Nemam ja što čekat, jer ja neć' govor't gospodski i – šlus!

– Eee, nije to gospodski, nego je to književni jezik i tako treba govoriti! – pokušava me obraditi Veliki Brat.

– Ma nemoj, reci ti meni 'ko u selu kaže – kukuruzi, ptica, pšenica, stol, dvorište, most, hoću ga dotući svojim argumentima.

– E, tko kaže, ne kaže nitko kad nitko i nije išao u neakve škole! – odobrava Veliki Brat.

– Ma nemoj ti men solt pamet, samo je gospodična učiteljica išla u školu i naučila kak treba govor't. Vidi šta mi je napravila od zadace, kon-da ja ne znam kak treba govor't, al baš neć da mi se selo smije i da se isprdavaju sa mnom.

I tako, povuci-potegni, obradi on mene te ja i sutradan odoh u školu, a čim jednom popustiš i saviješ kralježnicu pred tim nezasitnim učiteljima i učiteljicama, ne preostaje ti ništa drugo, nego raditi po njihovoj želji i volji ma kako ti bilo teško prihvatiti njihova pravila.

KNJIGA DOJMOVA

Nikolin razred je, po svršetku prvoga polugodišta, otišao na izlet u razgledanje podzemne špilje. Na mjesto polaska Nikola je došao ranije kako bi zauzeo prednje mjesto u autobusu. Znao je da će istim redom izlaziti iz autobusa i ulaziti u špilju. Bio je nestrpljiv kako bi što prije vidio čarobni svijet stalaktita i stalagmita o kojima je mnogo čitao i slušao.

Kada su stigli na odredište, došlo je vrijeme za istraživanje tajanstvenog svijeta špilje. U prostranom predvorju Nikola je odmah primijetio otvorenu veliku knjigu. Sav ushićen otrčao je do nje, kako bi, opet, u svemu bio prvi. Na knjizi je, velikim slovima, pisalo: KNJIGA DOJMOVA.

Počeo je upisivati redom: IME I PREZIME, GRAD IZ KOJEG DOLAZI i – zastao. U sljedećoj rubrici je pisalo: VAŠI DOJMOVI. – Kako ću napisati dojmove, kada još ništa nisam vidio? – upitao se Nikola i odlučio: – Kada sve lijepo vidim, napisat ću svoje dojmove, pa kakvi budu (nadao se – lijepi)... Ali, nije u redu pisati unaprijed! Po izlasku iz špilje, samo ću nastaviti gdje sam stao... Još mi lakše! – pomislio je Nikola.

Nasreću, nitko nije primijetio što je Nikola uradio. Svi su se vrpoljili i čekali svoj red na ulazak u špilju. A kada ih je vodič pozvao, Nikola je opet bio među prvima. Krenuli su u razgledanje, spuštali se ograđenim stazama kroz špilju, dizali pogled visoko prema stropu odakle su visjeli prekrasni bijeli ukrasi stalaktiti, što ih je priroda tisućljećima oblikovala. Ukrasi su se stvarali i s poda; to su bili stalagmiti, a često rastući i sa stropa i s poda, zajedno formiraju jedan stup po imenu stalagnat.

Sve je, uistinu, bilo prekrasno, čarobno. Kada su sišli još dublje u špilju, dobili su i kacige, kao pravi speleolozi. Zrak oko njih bio je vlažan, kapljice vode padale su sa stropa – top, top, top..., dočaravajući melodiju i zvuk najljepših orgulja. Pogled im je zastajao na špiljskim ukrasima i figurama raznih oblika, ljepših i od brušenog kristala.

Vrijeme je brzo prolazilo; tako je i posjet špilji i njeno razgledanje završeno. Sve viđeno pod zemljom bilo je dosad nedoživljeno, ali djeca su, ipak, potrčala radosno prema svjetlosti koja je dopirala iz pravca izlaza iz špilje. I Nikola je potrčao za njima i u tome času zaboravio na KNJIGU DOJMOVA. Već je bio u autobusu kada se sjetio i lupio šakom po čelu. Opet nikom ništa nije rekao, odlučio je: neka sve, od početka do kraja, ostane tajna!

Zato sada Nikola piše ove redove sjećanja na sve viđeno i doživljeno u prelijepoj i još do kraja neistraženoj podzemnoj špilji. Piše svoje neupisane dojmove u KNJIGU DOJMOVA.

ZOV ŠKOLE

DINGA, DINGA, DON,
SVUD SE ČUJE ZVON,
DOLAZE OSNOVCI,
NEKI KRŠNI MOMCI,
ŠTO USVOJE STANJE,
STEKNU NOVO ZNANJE.

UČITELJI UČE
U ŠKOLI, KOD KUĆE,
DA BI ĐACI MOGLI,
NOVO ZNANJE SMOGLI.

NEKI VRIJEDNO UČE
NEKI MUKU MUČE,
NEKI SLOVA SRIČU;
NA LEKTIRU VIČU.

ZAR MORAJU SLAVNI
BIT' JUNACI GLAVNI,
MOGU I NAIVCI,
BIT' POUČNI KLINCI.

ZAR VAM NIJE NETKO
POSTAO K'O PETKO,
A VIDJELA ZORA
ROBINZONA MORA.

SVE IZ KNJIGA VUČE,
MAČAK SVOJE SUČE,
DJED U LULU PUČKA,
UNUK ZNANJE MUČKA.

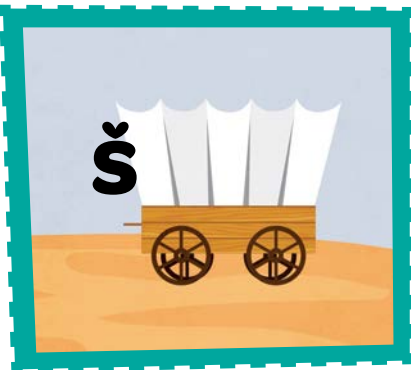
SVATKO NEKO ZNANJE,
IMA ZA IMANJE,
A ĐACI SE MUČE,
ZNANJE DA NAUČE.

NIJE KRIVA ŠKOLA,
UČITI SE MORA,
KAKO BI NAM SVIJET
BIO KAO CVIJET.

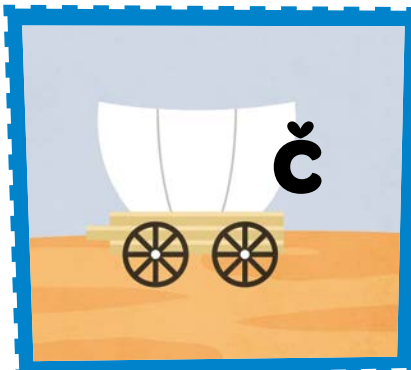

NAGRADNI REBUS (5)

REBUS (6)

PREMETALJKA

KOLAČ? O, DA!

PRECRTAJ ULJEZA

LISICA
VUK
SLAVUJ
MEDVJED

NOVE RIJEČI

FRA( ) PAD
GAR( ) BAR
HUM( ) ADA

Umetnite dvoslov
umjesto crtica koji, sa
zadanim troslovima,
tvori nove riječi!

O	G	L	A	S	A
S	G	O	T	S	N
K	Z	R	L	O	I
O	U	A	L	O	L
K	I	K	S	M	P
O	A	L	A	B	O
Z	O	A	A	C	T

OSMOSMJERKA

U mreži
osmosmjerke
pronađite
pojmove u
nekome od
osam smjerova.
Neiskorištena
slova dat će
rješenje.

ALKA, KUKAC, OBALA, OGLAS, OSLO, POLOG,
SKOKO, STOG, STRUK, TOPLINA, ZAKLON

DOPUNJALJKA

P	O	V	O	N	I	C
U	V	A	A	Č	I	C
T	A	I	C	I	J	

D	A
R	

P	E	I	O	N	I	C
A	Z	V	A	J	N	E
O	B	I	Č	I	N	

SPAJALICA

Spojite jednake boje
crtom koja prolazi
isključivo kroz
prazne kvadratiće.
Crt se ne smiju
presijecati, a sva
prazna polja moraju
biti upotrijebljena!

K - ISPUNJALJKA

STO	1	K		
ERO	2		K	
RAT	3			K
RIT	4			K

Riječima lijevo
dodajte već
upisano slovo.
Premetanjem slova,
potražite nove riječi
koje treba upisati
u ispunjaljku i dobit
ćete četiri nove
riječi.

	2		1
1	3		
		1	3
	1		2

	4	1	
	1	3	
4			1
		4	3

3	2	4			
	1	6			3
			2	3	4
		3	5	1	
6	5	1			
	3			5	1

Popuni prazna polja brojevima od 1 do 4 ili od 1 do 6. Svaki se broj
smije ponoviti samo jednom u svakom retku, stupcu i odjeljku.

Rješenje **nagradnog**
rebusa odmah pošalji
dopisnicom na adresu:
Cvitak,
88 266 Međugorje
i osvoji vrijedne
nagrade!

PREMIJENI IGRICE

DJECA VOLE ČISTE ŠKOLE!

ŠKOLA

Fond za zaštitu okoliša
Federacije BiH

Mladi i okoliš

Projekt je sufinansirao Fond za zaštitu okoliša FBiH

Sadržaj ove publikacije isključiva je odgovornost Udruge Školarac i ne predstavlja nužno stav Fonda za zaštitu okoliša Federacije BiH

HLADNOĆA

ZIMA POČINJE (VEĆ JE POČELA!) 21. PRO-SINCA I HLADNI ZIMSKI DANI SU TU. SVAKO GODIŠNJE DOBA ZAHTIJEVA ODJEĆU I OBUĆU PRILAGOĐENU VREMENSKIM UVJETIMA. ZA ZIMU NAM JE POTREBNA TOPLA ODJEĆA I NEPROPUSNA OBUĆA. KAPU, ŠAL I RUKAVICE SVAKAKO TREBA KORISTITI. SLOJEVITO ODIJEVANJE PODRAZUMIJEVA NOŠENJE POTKOŠULJE (ZA KOJU ZNAMO DA SADA NIJE U MODI), KOŠULJE ILI MAJICE, TANKOGA DŽEMPERA I NARAVNO JAKNE ILI KAPUTA. NA TAJ NAČIN MOŽEMO OSIGURATI JEDNOSTAVNO SKIDANJE VIŠKA ODJEĆE KADA TIJEKOM DANA ZATOPLI.

BORAVAK NA PLANINI ZA VRIJEME ZIMSKOGA RASPUSTA BLAGOTVORNO UTJEČE NA POBOLJŠANJE OPĆEGA ZDRAVLJA. VIŠA NADMORSKA VISINA POJAČAVA STVARANJE BOLJE KRVNE SLIKE, A TO JE PREDUVJET ZA DOBRU KONDICIJU, KAKO ZA IGRANJE, SANJKANJE, TAKO I ZA SKIJANJE, A POSLIJE I ZA UČENJE.

KADA STE NA SNIJEGU DULJE VREMENA I KADA UŽIVATE U ZIMSKIM RADOSTIMA, POSEBNU BRIGU TREBA VODITI O TOMU DA SE NE OZNOJITE. AKO SE TO I DOGODI, ŠTO PRIJE SE TREBA PRESVUĆI. MOKRA ODJEĆA, OSOBITO OBUĆA, DOVODI DO POTHLAĐIVANJA, POTHLAĐIVANJE VODI U PREHLADU, A PREHLADA SLABI OBRAMBENE SNAGE ORGANIZMA. TADA POSTOJI VELIKA MOGUĆ-

NOST DA SE OZBILJNO RAZBOLIMO, ŠTO NIKADA NIJE DOBRO, A OSOBITO NE ZA VRIJEME ZIMSKOGA RASPUSTA.

PRETJERANO IZLAGANJE HLADNOĆI DOVODI DO OZEBLINA, NAJČEŠĆE NA PRSTIMA RUKU I NOGU, NOSU, UŠIMA I OBRAZIMA. AKO SE TO SLUČAJNO DOGODI, NUŽNO JE ODMAH SE UTOPLITI I POTRAŽITI LIJEČNIČKU POMOĆ.

NE ZABORAVIMO, TAKOĐER, DA SU SNIJEG I LED NE SAMO MOKRI VEĆ I KLIZAVI. JASNO JE DA SE TREBA ČUVATI PADOVA JER ONI MOGU DOVESTI DO OZLJEDA KAO ŠTO SU KRVNI PODLJEVI, IŠČAŠENJE ZGLOBA ILI PRIJELOM KOSTI. ZNAJUĆI I UVAŽAVAJUĆI OVAKAV PRISTUP ODIJEVANJU NA HLADNOME VREMENU I PAŽLJIVOJ IGRI NA SNIJEGU, UŽIVAJTE U ZIMSKIM RADOSTIMA I BLAGODATIMA.

KAO ŠTO STE VIDJELI, ZIMA MOŽE BITI I OPASNA. ALI, NEMOJTE SE PLAŠITI JER SE ONA LAKO POBIJEDI NOŠENJEM TOPLE, SLOJEVITE ODJEĆE, NEPROPUSNE OBUĆE, A RUKAVICE, KAPA I ŠAL OBVEZNI SU DIO ZIMSKE ODJEĆE.

OVOM PRIGODOM ŽELIM ČESTITATI USPJEŠNO ZAVRŠENO OVO POLUGODIŠTE I POŽELJETI VAM SVIMA SRETNE I SNJEŽNE ZIMSKE BLAGDANE BEZ PREHLADE I OZLJEDA!

...čije ime i prezime valja što prije poslati na adresu 'Cvitka'.

NAJSRETNIJE MEĐU VAMA NAGRADIT ĆE TISKARA SUTON D.O.O.!

Rođen sam polovicom dvadesetoga stoljeća u siromašnoj, pobožnoj obitelji u istarskome mjestu Delići kod Vrsara, gdje sam već od ranoga djetinjstva bio odličan učenik. Godine 1971. diplomirao sam na Pedagoškoj akademiji u Puli te stekao zvanje nastavnika hrvatskoga jezika, no 1974. započeo sam sportsku karijeru u Rukometnom klubu *Triko* iz Novigrada. Šest godina kasnije našao sam se na trenerskoj klupi *Istraturista* iz Umaga, koji sam u najkraćem mogućem roku iz pete doveo u prvu ligu. Početkom '90-ih godina prošloga stoljeća postao sam članom stručnoga stožera na prvoj službenoj hrvatskoj utakmici protiv Japana, a potom su ratna zbivanja gurnula rukomet u drugi plan.

Godine 1994. postaduh izbornik talijanske rukometne reprezentacije te direktor svih talijanskih rukometnih selekcija. U živom mi je sjećanju 1997. godina, kad sam Italiju prvi put odveo na svjetsko prvenstvo, ono u Japanu. Godinu dana kasnije uslijedilo je i prvo sudjelovanje Italije na Europskom prvenstvu, o čemu sam pisao u knjizi „Moje viđenje rukometa“. Početkom novoga milenija vratio sam se u Hrvatsku, i to na klupu zagrebačkog *Badela 1862*, kluba s kojim sam 2001. godine postao državnim prvakom. Samo dvije godine kasnije, dokazao sam životnu formu osvajajući talijanski Kup i prvenstvo Italije s klubom *Papillon Conversano*, a istodobno bijah imenovan izbornikom Hrvatske.

Na Svjetsko prvenstvo u Portugalu 2003. godine poveo sam rukometni tim iz snova: Ivano Balić, Mirza Džomba, Slavko Goluža, na голу izmjenjivali su se Vlado Šola i Valter Matošević... S ovakvim imenima, sve osim zlata predstavljalo bi neuspjeh. Tako je i bilo, a budući da se ekipa koja pobjeđuje ne mijenja, osvojili smo i zlato na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. godine. Uslijedilo je četvrto mjesto na Europskom prvenstvu

2004., drugo na Svjetskom prvenstvu 2005., četvrto na Europskom prvenstvu 2006., drugo na Europskom prvenstvu 2008. – kao i na SP-u u Hrvatskoj 2009. i na EP-u u Austriji 2010. godine. Cijelo to vrijeme sam predvodio i RK Croatia osiguranje Zagreb do naslova prvaka Hrvatske i osvajača Kupa.

Nedugo nakon svih tih uspjeha, 29. srpnja 2010. godine, povukao sam se s mjesta hrvatskog izbornika te preuzeo Rukometni klub *Metalurg* iz Skoplja. S njima sam već 2011. osvojio prvenstvo i Kup, a godinu dana kasnije i povijesni plasman u šesnaestinu rukometne Lige prvaka. S makedonskim sam klubom nastavio nizati vrhunske rezultate u prvenstvu, Kupu te u Ligi prvaka, gdje smo znali svladati snažne timove *Bar-*

celone, *Paris St. Germaina*, *Koldinga*... A onda sam se u travnju 2017. godine vratio na klupu svoje Hrvatske, kako bih nekoj novoj hrvatskoj mladosti usadio duhovne vrednote, borbenost na terenu i ljubav prema sportu, kojem sam posvetio cijeli svoj život. Ukoliko znaš moje ime i prezime, skupa s podacima o sebi, pošalji ga hitno na adresu p.p.50, 88266 Međugorje!

**ZAGONETNA
SPORTSKA LEGENDA JE:**

ZOOLOŠKI VRT

Voditelj igre šapne na uho svakom igraču ime neke životinje i kako se ona glasa, na primjer: "mačka, mjav". Istu životinju voditelj dodjeljuje dvojici igrača.

Igrači povezom pokriju oči i na znak voditelja počnu se glasati poput životinje što je glasnije moguće.

Usred vike, svaki igrač mora prepoznati igrača s kojim čini par po glasanju koje im je jednako. Kada pronađu jedno drugoga, povlače se iz grupe.

Igra završava kad svi igrači nađu onoga s kime čine par. Ova igra se može igrati i tako da igrači koriste dodir umjesto zvukova, poput pružanja ruke, tapšanja po glavi...

STAKLENA TEGLA

Igrači odrede područje na kojemu će biti na sigurnom. To će biti "kuća". Jedan igrač sakriva kredu, dok ga ostali čekaju u "kući".

Kad se vrati, ostali izlaze iz "kuće" da bi našli kredu. Onaj koji ju je sakrio, govori: "Hladno!", ako se nalaze daleko od nje, a: "Toplo!", ako joj se približavaju.

Igrač koji pronađe kredu trči za igračima kako bi ih označio prije nego što pobjegnu u "kuću".

Označeni igrači ispadaju iz igre, a onaj koji je pronašao kredu, sljedeći je koji je skriva.

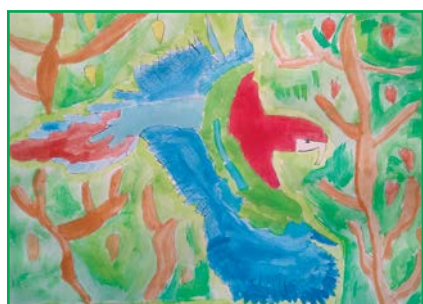

Sara Đopa
11. 4 OŠ P. Bakule, Mostar

ZIMA

Svima nam je stigla zima, snijega svugdje ima. Zvoni, zvoni bijela zima, kapu, šal i rukavice ima. Stiže, stiže, nama je sve bliže, veselimo se ja i moji prijatelji.

Jure Kapčević
OŠ fra J. Vladića, Ripci
PŠ Rumboci

Jerko Grubišić
OŠ I. Mažuranića, Posušje, PŠ Tribistovo

ROĐENDAN

Stigao je i taj dan, proslavlja se rođendan. Eh, da je baš tako svaki dan! Zna se tada svaki red, torta slađa nego med.

Igračka milijun, čak i mlazni avion.

Još da mi je jedan let, da preletim cijeli svijet! Što ću, takva mi je ćud, htjela bih da stignem svud.

Sara Krajinić
IV. d OŠ I. Mažuranića, Tomislavgrad

BOJE PROLJEĆA

Kad zamišljam proljeće Prva na misli mi je boja zelena, Ima je na zemlji, na drveću, U parkovima i u šumama. Prije proljeća sjetim se boje bijele,

Ona je na vjesnicima proljeća, Ne može bolje.

Također, sjetim se boje plave, Plavo nebo, plave rijeke, Djeca od ljepote izgube glave. Na samom kraju – boja sunca, To je boja žuta, boja ptica, Cvjetova i nekih snova.

Darian Pašić
IV. a KŠC P. Barbarić, Travnik

Ana Kraljić
OŠ V. Pavlovića, Čapljina

OBILACI IZNAD MORA

Iznad mora plavoga, usred žege ljetne, oblaci prekrili nebo. Crni, tmurni, kišu najavili. A, ljudi s plaže počeli bježati. Sve ih kiša zastiže. Počela pljuštati prljava kiša. More se podiglo. Valovi prskaju kamenje. Postade sve tmurno i tamno. Samo vjetar pomalo šuška. Munje sijevaju, grme nad more. Plima se digla. Poplava nastala nad gradom. More ne želi ozlijediti čovjeka pa ne da da se plovi po njemu. To naša draga baka Jesen daje vježbu, pred ispit Jesen.

Ana Perić
OŠ Stolac, PŠ Masline

Mladen Smoljan
II. b OŠ Bijakovici

BIOGRACI

Selo moje, Biograci zvano to malo mjesto meni drago.

U srcu ga nosim, i s njim se dičim, komu god krenem k njemu ću stići.

Biograci selo moje drago volim te više nego cijelo blago.

Rodni kraju moj, za tebe dajem i život svoj.

Marija Alilović
VII. a razred
OŠ Biograci

Ester Gašparević
IV. r. OŠ braće Radića, Domaljevac

BOŽIĆ

Napadao je snijeg, Već je zabijelio svaki brijeg. Na peć su okačene čizmice, a nisu zaboravljene ni lampice. Svaka lampica drugu boju ima, dok poklone darujemo svima. S poklonima sv. Nikola dođe, ali i nečujno prođe.

I tako godine svake, po snijegu lete sanjke. Mi smo sretni na taj dan, kao da nam je rođendan. Taj dan Božić se zove, i na taj dan upoznajemo prijatelje nove.

Lara Augustinović
IV. a KŠC P. Barbarić, Travnik

Ante Ivan Rupčić
III. b OŠ I. Brlić-Mažuranić, Ljubuški

Anamarija Čavlina
OŠ Busovača

Sara Veronika Soldo
OŠ P. Bakule, Mostar

Martin Dejanović
I. r. X. OŠ Bijela, Brčko

BAKA

Sjećam se posljedne krofne koju si mi napravila, sjećam se posljednje pite koju si mi ispekla, sjećam se posljednjeg soka koji si mi kupila, sjećam se posljednje igračke koju si mi darovala...

Sjećam se posljednje riječi koju si mi rekla, sjećam se posljednje čokolade koju si mi dala, sjećam se posljednje puse, zagrljaja i zbogom koje si na odlasku rekla...

A sada, bako, pamti ovo: sjećaj se moje posljednje igre, sjećaj se moje posljednje čigre, sjećaj se moje posljednje svađe i mog posljednjeg pomirenja. I moje posljednje riječi, zagrljaja i puse.

Jednog dana i ja ću tebi doći pa nas ništa odvojiti neće moći. Zajedno ćemo s Gospodinom na nebu blagovati i s obitelji se veseliti. Zato, iščekuj dan za danom kada ću ti doći i u svoje srce smjesti mene, da te nikad ne napustim.

Tamara Barbić
OŠ Vitez

Dragi naši daci, od sad nam šaljite svoje radove i Viberom na broj:

063 169 896

SVEZNAJUĆA ANA I GOSPOĐA DOMAĆA MLIJEČNA DAMA

KAD JE ANA BILA MALA
I NIJE ZNALA TKO JE
GOSPOĐA DOMAĆA KRAVA
PRED MAMU BI PRKOSNO STALA
I REKLA:
KRAVA PIJE MLIJEKO DA BI MLIJEKO DALA!

ANE ANE BROJIM DANE
KAD ĆEMO NA SELO:
TAD ĆEŠ VIDJETI
DA TO ŠTO KRAVA PIJE
NIJE MLIJEKO BIJELO!

ALI ZAŠTO KRAVU DOJE
AKO UZ NJU NIJE NJENA BEBA?

KRAVA TREBA MUŽNJU:
I BEZ TELIĆA POKRAJ KRAVE
KRAVU PUMUSTI TREBA!

AKO ŽELIŠ BITI BOLJA MAMA
NEK I ZEBRA BUDE
GOSPOĐA DOMAĆA MLIJEČNA DAMA
NEK I ZEBRA MLIJEKA IMA
I DIJELI GA NAMA SVIMA!

KAD BI ZEBRA BILA KAO KRAVA
TADA NE BI BILA ZDRAVA:
TI SAD KRAVLJE MLIJEKO MORAŠ PITI,
A ISTINU O DOMAĆIM ŽIVOTINJAMA
TEK NA SELU ĆEŠ OTKRITI.

I SVAKE ZEBRE BEBA
MAJČINO MLIJEKO TREBA!

DA ŽIVIŠ NA SELU
SVEZNAJUĆA ANA
I O ZDRAVOJ HRANI SVE BI ZNALA:
KAKO JE OD KRAVLJEG MLIJEKA
SIR, VRHNJE, ŠTRUKLE, KOLAČE
PRABAKA JANICA RADILA, KUHALA, PEKLA...
TE SVIMA DOMAĆIMA DALA.

ALI ZOOLOŠKI VRT JE BLIZU
I BLIŽE ZEBRA NEGO KRAVA.
A KAD TI SI BILA MALA
JESI ZA ZEBRU ZNALA?

ŠTO SMO, NEKAD MALI
U GRADSKOM PROMETU ZNALI::

I KAD KRAVA
PREKO OZNAČENE ZEBRE PROĐE
NA CESTI ĆE OSTATI PRUGE CIJELE
JER NISU BIJELE
OD MLIJEKA
KOJE KAPLJE IZ VIMENA KRAVE
ILI KIŠI S NEBA

A KRAVA KAO KRAVA:
VODU PITI TREBA!

U SRCU SRCE

DJEVOJČICA BRANKA POTIŠTENOM
JE SJEDILA ZA STOLOM I KOVALA
PLAN KAKO DA PETRU KAŽE DA
MU SE SVIĐA. RAZMIŠLJALA JE,
RAZMIŠLJALA, ŠARALA PO PAPI-
RU I SMIŠLJALA PORUKU. RUKA
JOJ JE, SAMA OD SEBE, NACRTALA
NEKOLIKO DJEČAKA I DJEVOJČICA I
BEZBROJ SRDACA IZNAD NJIHOVIH
GLAVA. ZATIM JE SRCIMA, DJEČA-
CIMA I DJEVOJČICAMA NADJENULA
IMENA. BRANKA JE NOSILA SRCE
U KOJEM PIŠE PETAR, PETAR SRCE
U KOJEM PIŠE JASNA, JASNA SRCE
S MARKOVIM IMENOM, MARKO
SRCE S BRANKINIM IMENOM.
VERA SE UHVATILA ZA PETROVO
SRCE, ŽARKO ZA JASNINO, DARA
ZA ŽARKOVO...

BRANKA JE POZORNO PROMO-
TRILA CRTEŽ I OSMJEHNULA SE.
– TAKO JE I U STVARNOSTI! JA
SE SVIĐAM MARKU, MENI SE SVI-
ĐA PETAR. PETAR SE SVIĐA I VERI.
NO PETRU SE SVIĐA JASNA, JASNA
SE SVIĐA I ŽARKU, A ŽARKO SE
SVIĐA DARI...

U MISLIMA I SRCIMA DJEČAKA
I DJEVOJČICA NASTAJAO JE CR-
TEŽ BEZ KRAJA. JASNA JE CRTALA
MARKA, PETAR JE CRTAO JASNU,
BRANKA JE CRTALA PETRA, MAR-
KO JE CRTAO BRANKU, JASNU JE
CRTAO I ŽARKO, A ŽARKA JE CRTA-
LA DARA. CRTEŽ JE TAKO TRAJAO I
TRAJAO...

DOK I DJETINJSTVO.

POTONULO BLAGO

Duboko ispod površine oceana, malo iznad samog pješčanog dna pokrivenog algama i koraljima, plivalo je jato šarenih ribica. Mala crvenrepka, žuta buljooka ribica, tigrasta i ona sa zelenim perajama, plutale su nošene morskim strujama, skrivale se iza morskih grebena, lutale između olupina davno potonulih galija. Ribice su voljele biti zajedno. Mala crvenrepka određivala je smjer, žuta buljooka pronalazila je najslađe alge, tigrasta je plašila morske grabežljivce, a ona sa zelenim perajama, najbolje se igrala skrivača.

Na površini oceana bjesnile su oluje, brodovi lutali u magli, topili se ledenjaci oštih rubova, ali na dnu, more je bilo mirno i ribice su uživale u igri i istraživanju podmorja. S vremenom, postalo im je dosadno, činilo im se da je svaki dan isti, ničeg novog nisu mogle pronaći na morskom dnu. Čak ni igra skrivača ni utrivanje između potonulih galija nije im više bilo zabavno. Počele su plivati polako i bezvoljno sve dok jednog dana, na pjeskovitom dnu nisu otkrile razasute lego kockice, princezin dvorac i malog robota. Odmah su uplovile u dvorac, oplovile sve odaje, uvukle se u princezin krevet, kratko se zaustavile na balkonu, otplivale na krov i spustile se kroz oluk na dno oceana, a onda sve ispočeka. Odjednom je crvenrepka primijetila da nedostaje ribica sa zelenim perajama. Tigrasta, buljooka i crvenrepka pretražile su ponovno princezin dvorac, prevrnule svaku lego kockicu, ali nigdje je nisu našle. „Gdje se samo skriva“-zabrinuto je razmišljala crvenrepka. „A da ju nije pojeo morski pas“-panično je izgovarala tigrasta, dok su joj iz širokih usta izlazili mjehurići zraka. Žuta buljooka i dalje je prevrtala lego kockice, zavukla se ispod malog

robota i okrenula ga na leđa. Robot se najednom uspravio, napravio par koraka, i pokupio nekoliko lego kockica. Kad se sagnuo, iz njegovog kaputa provirila je zelenka i namignula svojim prijateljicama:

„Hej, cure, mislim da sam mu upalila mehanizam za pokretanje pa se sad možemo igrati s njim. Hajde da vidimo što zna.“ Robot je spojio nekoliko lego kockica i pogledao u svoje djelo. U rukama je držao kućicu. Ribice su u ustima donijele još kockica i ispustile ih ispred robota. „Hoću veliki brod i crveni automobil kakav sam vidjela kad sam iskočila iz vode ispred obale!“, – uzviknula je crvenrepka. Ovaj put robot je sastavio je auto i brod. Ribice su veselo plivale oko njega, a onda krenule u potragu za novim kockicama. Na dnu oceana započele su novu igru, zanimljivu, uvijek drukčiju i više im nije bilo dosadno.

NAGRAĐENI IZ PROŠLOG BROJA:

DAR KNJIGA (NAGRADNI REBUS): Jelena Škoro, I. OŠ Jaklić V/2, Bugojno; **Viktorija Martinović**, OŠ Kiseljak, PŠ Brnjaci; **Antonela Pavlović**, OŠ kardinala Stepinca, Neum.

PREPOZNAJTE SPORTSKU LEGENDU (Rješenje iz prošlog broja: **Ivica Kostelić**): **Ena Bičo**, IV. 2 OŠ 13. rujna, Jajce; **Luka Mandurić**, OŠ I. Mažuranića, Posušje, PŠ Čitluk; **Patrik Penava**, OŠ Kočerina, PŠ Privalj.

HRVATSKA POŠTA MOSTAR (Rješenje iz prošlog broja: **Busovača**): **Veronika Vrdoljak**, OŠ I. G. Kovačića, Livno; **Maja Perić**, III. a OŠ I. Mažuranića, Tomislavgrad; **Tea Slišković**, II. b I. OŠ Široki Brijeg, PŠ Trn.

FLORA 2019.

Hrvatska pošta (HP) Mostar izdala je dvije prigodne poštanske marke „Flora 2019. – Maginja i divlja jagoda“ u arku od 8 maraka, žig i omotnicu prvoga dana (FDC). Autor izdanja je Vilim Parić, a marke nominalne vrijednosti 2,90 KM u poštanskom prometu koriste se od 1. studenoga 2019.

Maginja (*Arbutus unedo*) je zimzeleni grm ili malo stablo koje potječe iz mediteranskog pojasa. Naziva se i jagodnjak ili drvo jagoda jer su plodovi maginje nalik jagodama. Listovi su kožast i goli, a sitni cvjetovi pojavljuju se u grozdastim cvatovima u kasnu jesen ili zimi, u isto vrijeme kada sazrijevaju žarko-crveni plodovi na prošlogodišnjim kratkim ograncima. Plodovi su jestivi, no ne preporučuje se jesti ih u većoj količini. Listovi maginje se koriste u narodnoj medicini, a od plodova se prave marmelada i džem.

Šumska jagoda (*Fragaria vesca*) je višegodišnja zeljasta biljka iz porodice ružovki. Raste na rubovima šuma i šumskim proplancima. Donji listovi su sastavljeni od tri liske, dok se od bijelih cvjetova razvija zbirni plod koji se naziva jagoda. Cvjeta od proljeća do sredine jeseni. Crveni okrugli plodovi dozrijevaju od svibnja do kolovoza. Jestivi su, ukusni i hranjivi, a mogu se sušiti, zamrzavati ili prerađivati u džem, kompot, sok i sirup. Šumska jagoda ima ljekovita svojstva i njeni listovi se koriste za pripremu čaja.

NAGRADNO PITANJE:

MJESTO I U NJEMU POŠTANSKI URED HRVATSKE POŠTE MOSTAR!

Draga djeco, i u ovom broju Hrvatska pošta Mostar vas nagrađuje.

Nagradno pitanje: Koje je ovo mjesto?

Smješteno je u Zapadnohercegovačkoj županiji, u općini Grude. U njemu se nalazi poznata Ravlića pećina, jedno od najznačajnijih prapovijesnih nalazišta u BiH. Pećina je služila kao životni prostor od ranog neolitika do sredine brončanog doba. Među pronađenim arheološkim nalazima posebno se ističe keramička *pintadera*.

TO MJESTO SE ZOVE: D I N V C

Vaš odgovor i osobne podatke odmah šaljite na dopisnici, na adresu:

List Cvitak, P. P. 100, 88266 Međugorje

Hrvatska pošta Mostar troje najsretnijih nagradit će lijepim nagradama – poštanskim markama!

PRIJATELJ PALČIĆ

piše Sanja Beraković, riše Zrinka Ostović

FILIP IMA ŠEST GODINA, JOŠ MALO PA ĆE U ŠKOLU. PRED NJIM JE JOŠ CIJELO JEDNO LJETO SLOBODE I IGRANJA DO MILE VOLJE! NO, FILIP JE ZBOG NEČEGA ŽALOSTAN...

Uh jadan ja...

MOŽDA SE BOJI ŠKOLE? MOŽDA ŽELI VIŠE IGRE I UŽIVANJA?

NE, FILIP JE ŽALOSTAN ŠTO SE MORA RASTATI OD SVOG NEOBIČNOG PRIJATELJA...

TKO JE TO?

PSSST, PRIŠAPNUT ĆU VAM FILIPOVU TAJNU... TO JE PALAC NJEGOVE DESNE RUKÉ!!!

Prijatelji zauvijek!

KAKO PALAC DA BUDE PRIJATELJ? TO ZNAJU SAMO ONA DJECA KOJA JOŠ UVIJEK SKRIVEĆKI SISAJU SVOJ PALAC.

Ma nitko me ne vidi!

FILIPOVA MAMA KAŽE DA JE ON DUDAO PALAC JOŠ U NJEZINU TRBUHU...

KAO SASVIM MALA BEBA. ČAK MU JE I POKAZIVALA NEKE ČUDNE FOTOGRAFIJE, ŠTO IH JE LIJEČNIK SNIMAO DOK JE ON BIO U MAMINOM TRBUHU. FILIP TAMO NIŠTA NIJE MOGAO PREPOZNATI, ALI JE DOISTA VJEROVAO DA JE NJEGOVO PRIJATELJSTVO S PALČIĆEM ZAPOČELO JOŠ DAAAAVNO PRIJE.

BIO JE SLATKA BUCMASTA BEBA I SVI SU MU GUGUTALI, ŠKAKLJALI GA I SMIJEŠILI SE DOK SU GA GLEDALI S PALČIĆEM U USTIMA.

ZATIM JE BIO VRAGOLASTI MALI PUZAVAC KOJI BI SVAKO MALO SJEIO I STAVIO PALAC U USTA - I OPET SU SE SVI SMJEŠKALI TOJ NJEGOVOJ NAVICI.

CUCL!

KAD SE MUČIO S PRVIM KORACIMA, USTAJAO BI I PADAIO, A PONEKAD I GORKO ZAPLAKAO KAD BI TRESNUO MALO JAČE... I OPET JE PALČIĆ BIO NJEGOV PRIJATELJ, NJEGOVA UTJEHA I SIGURNOST U TIM TEŠKIM BEBEĆIM DANIMA.

CUCL!

STVARI SU SE PROMIJENILE KAD JE FILIP IMAO TRI GODINE. MAMA I TATA SU ODLUČILI DA JE VEĆ VELIK DJEČAK I DA TREBA PRESTATI DUDATI PALAC. NARAVNO, ODLUČILI SU TO BEZ NJEGA! NJEGA NITKO NIJE NIŠTA PITAO!

ISPRVA JE TO ODVIKAVANJE OD SISANJA PALČIĆA ZAPOČELO KAO IGRA - KAD GOD BI GA VIDJELI S PALCEM U USTIMA, SVI SU UGLAS POVIKALI "FUUUJ" I VADILI MU PALAC IZ USTA. TADA BI ZAPLJESKALI I VIKALI "BRAAAAAVO".

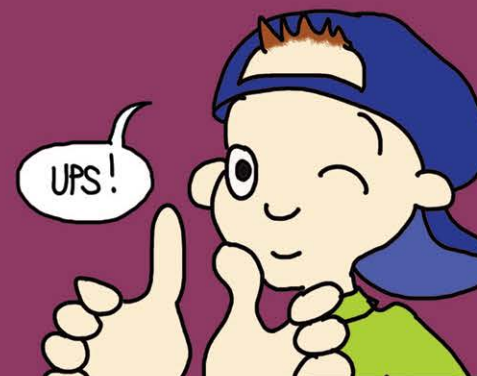

FILIPU SE TA IGRA NIJE SVIDJELA. ČUPALI BI MU PALČIĆ IZ USTA UPRAVO ONDA KADA MU JE NAJVIŠE TREBAO: KAD JE TRAŽIO ODGOVARAJUĆU PUZZLU U SLAGALICI, KAD JE NA NJEGA ZALAJAO SUSJEDOV PAS, KAD BI GA MAMA NAVEČER UŠUŠKALA ZA SPAVANJE...

CUCL!

IAKO JE NJIHOVO PRIJATELJSTVO SADA BILO TAJNO, ODAVALI SU IH NEKI ZNAKOVI: PALAC DESNE RUKÉ BIO JE DUŽI I TANJI OD PALCA LIJEVE RUKÉ, A NOKTIĆ MU JE BIO GOTOVO PROZIRAN OD STALNOG DUDANJA!

UPS!

nastavlja se...

Knjižnica OŠ Petra Bakule u Mostaru postala je vlasnica lutke **Adeline.**

Knjižničarka **Sanja Primorac potiče u**

najmlađim učenicima

stvaralaštvo kroz projekt **ŠKRINJICA PRIČA (Poklonimo priču lutkici Adelini).**

Djeca stvaraju priče od ponuđenih riječi, slika i predmeta.